

Květnové svátky.....	1
Výtah z jednání staršovstva.....	2
Vzpomínka na Mahulenu Čejkovou.....	3
Sborové finance 1: ohlédnutí za r. 2022....	4
Ekumenický výlet na Vyšehrad.....	6
Výjízďka konfirmandů.....	8
Přespávání dětí ve Střešovicích.....	9
Devadesátiny bratra Vondry.....	9
Jak žijeme: bratr Jaromír Matouš.....	10
X-cátníci a Radost.....	17
Překonat strach.....	19
Kalendář na květen 2023.....	20

Květnové svátky

Měsíc květen má asi leckdo spojený se dvěma významnými státními svátky – Svátkem práce, který se slaví 1. května a Dnem vítězství, který v současnosti připadá na 8. května. I proto, že jsou to volné dny a nepřipadnou-li na sobotu či neděli, ale třeba šikovně na pondělí, jako je tomu letos, čekají v květnu člověka hned dva takzvané prodloužené víkendy. Někdy mám pocit, že to „volno“ strhává více pozornosti než obsah svátků samotných, ale to je zase jiná písnička.

Letos však na květen připadají i další dva svátky, které širší veřejnost příliš nevnímá, v životě církve však své místo mají. Jsou jimi Nanebevstoupení Páně a Letnice. V dřevních dobách církve se obě události slavily v jeden den, avšak již od 4. století je část církví slavila odděleně. Oba svátky vycházejí z událostí líčených v Lukášových spisech (Lk + Sk).

Svátek Nanebevstoupení Páně se slaví 40. den po Vzkříšení (připadá tedy vždy na čtvrtek, konkrétní datum se ovšem odvíjí od data Velikonoc v daném kalendářním roce), případně je přesunut na následující neděli. Tato praxe v ČCE v současnosti převažuje, i když se ještě najdou místa, kde se k oslavě Nanebevstoupení Páně schází shromáždění v týdnu, ve čtvrtek. Svátek je slaven s odkazem na Lukášovu zprávu (Sk 1,3 – „po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o království Božím“).

Letnice, svatodušní svátky, „narozenniny Církve“, jak se také někdy říká, se slaví 50 dní po Velikonocích a uzavírají radostné

velikonoční období. V našem sboru ho letos prožíváme i skrze slavení svaté večeře Páně o každé neděli od Velikonoc až do Letnic. Svatodušní svátky jsou oslavou události seslání Ducha svatého, jak ji popisují Sk 2, ale také chvílí mimořádných aktuálních proseb ve spojitosti s darem Ducha svatého.

Je tento popisný úvodník nošením sov do Athén? Nejspíš ano, ale opakování je prý nejen matkou moudrosti, nýbrž i spasení, slyšela jsem tuhle. Těším se na květnová sváteční setkání s Vámi, milí čtenáři. A těším se i na ta všední.

Saša Jacobea

Modlitba květnová

Pane a Bože,
přišlo jaro!

Všude kolem to klíčí, kvete, raší, zelená se.

Je v tom cítit život. Je v tom kus radosti. Děkujeme za to.

Tak jako tráva vyráží ze země,
chceme my růst ve víře.

Tak jako se květiny otvírají slunci,
chceme rozkvést v lásce k tobě.

Tak jako stromy nesou dobré ovoce, které nasytí a osvěží,
chceme my druhým přinést naději.

Prosíme, Bože, probud' v nás opravdový život,
naplněný důvěrou, nadějný, laskavý, vděčný – takto silný proti smrti,
život věčný.

Amen

Výtah z jednání staršovstva 13. 4. 2023

- Přijetí nové členky sboru Terezy Semotamové.
- Zajištění bohoslužeb se zastupujícími kazateli po dobu studijního volna S. Jacobea.
- Zpráva o víkendovce konfirmandů a plánování podoby konfirmace 15.10.2023.

- Termín a náměty pro podzimní výjezdní zasedání staršovstva 3.11. - 5.11. v Mnichově Hradišti.
- Možnost pořádání kurzů křesťanství ve sboru – podrobněji na výjezdním zasedání.
- Výstupy z porady o fundraisingu: více se věnovat osvětě o penězích: články v Souterrainu, rozhovor při sborové kávě, děkovat dárcům.
- Revokace rozhodnutí o odchodu z Fio banky k jinému peněžnímu ústavu. U Fio banky založit i lépe úročený termínovaný vklad.
- Informace o získaném grantu Našich pěvců.
- Nedělní sbírku 7.5. věnujeme na doplnění sbírky NŠ na dar pro Školu Diakonie Stodůlky.
- Stávající košíčky na chrámovou sbírku doplnit dalším košíčkem/pokladničkou u východu z modlitebny. Domluvit s H. Härtelem.
- Schváleno propůjčení sborových prostor za úhradu provozních nákladů na schůzi SVJ Eliášova a na přespání 3 účastníkům výletu ze sboru v Uherském Hradišti a za dobrovolný příspěvek účastníkům interní supervize farářů ČCE 15.10. - 16.10.2023.
- Ukrajinská vlajka bude vyvěšena po celou dobu trvání války.
- Ohlašování informací o nemocných členech sboru je podmíněno souhlasem zmiňované osoby nebo rodiny.

Příští řádná porada staršovstva: 4.5.2023 v 19:00 hod., své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Janu Maškovi (ideálně e-mailem).

Vzpomínka na Mahulenu Čejkovou

Ve věku 86 let zemřela, někdejší synodní kurátorka naší Českobratrské církve evangelické, sestra MUDr. Mahulena Čejková. Této církvi jsme spolu sloužili jako členové její šestičlenné synodní rady. Byl jsem jejím náměstkem. Sdíleli jsme stejnou kancelář, a společně jsme prožívali radosti i starosti církve. V synodní radě byla

obklopena pěti muži, kteří si ji pro svou moudrost, statečnost a přívětivost velmi vážili. Byla to vpravdě osobnost. Prožili jsme spolu mnoho rozhovorů a setkání při častých návštěvách našich sborů i blízkých sborů na Ukrajině, Polsku a Rumunsku. Pocházela z pražské evangelické rodiny klimentského sboru. Po ukončení studia na lékařské fakultě v Praze se v Děčíně věnovala lékařské praxi, obdobně jako její manžel Pavel. Její syn a dvě dcery se svými dětmi spoluvytvářeli pěkné rodinné prostředí a zázemí. Mahulena často vyprávěla a s radostí se těšila z hudebních úspěchů svých vnoučat, hudebně nadaných po svých rodičích. V Děčíně se aktivně zapojila do sborové práce jako kurátorka, později i jako seniorátní kurátorka. Zájem o veřejné záležitosti i politiku byl jí bytostně vlastní. Po roce 1989 je zvolena do městské rady, později za Občanské fórum a Občanské hnutí pak do Federálního shromáždění. A tak děkuji Pánu Bohu, že jsem ji mohl poznat a být ji nablízku.

Pavel Prosek

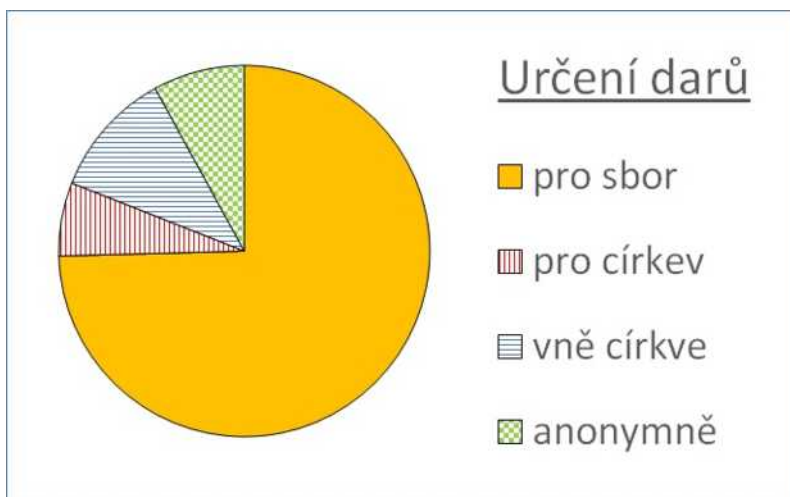
Sborové finance 1: ohlédnutí za rokem 2022

Na výročním sborovém shromáždění nám Tomáš Černoorský přehledně shrnul hospodaření našeho sboru v loňském roce, s vypíchnutím hlavních položek na příjmové i výdajové straně. Údaje byly k dispozici také v písemné formě na nástěnce. Přesto se k výsledkům loňského hospodaření teď vracím trochu jinou formou a výhledově počítám s tím, že se v Souterrainu opět postupně podíváme na různé aspekty sborových financí.

Tedy především rekapituluji Tomášovu zprávu. Celkové výnosy v loňském roce přesáhly 1 676 tisíc Kč a značně převýšily náklady, které byly zaokrouhleně 1 376 tisíc Kč. Velký kladný výsledek loňského hospodaření, zhruba 300 tisíc Kč, je výjimečný. Byl dán souhrou několika okolností. Především jsme v loňském roce nemuseli provádět žádné větší rekonstrukce či nákupy, za druhé nedošlo k očekávanému zvýšení nájemného ze sborových prostor a farářského bytu. To nás podle dosavadních jednání se synodní radou čeká až od začátku roku 2024. Pro letošní rok plánujeme vyrovnaný rozpočet s výnosy i náklady ve výši kolem 1 650 tisíc Kč.

Je ale třeba připomenout, že naším sborem pouze protékají další peníze, které mají jiné určení. Jde zejména o celocírkevní a humanitární

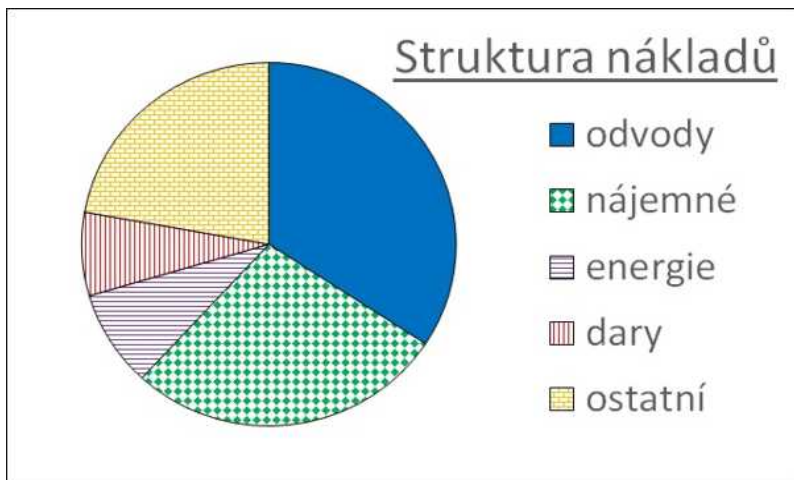
sbírky. Ty jsme odvedli ve výši 255 tisíc Kč, což navyšuje celkovou obětavost našich členů na úctyhodných 1 892 tisíc Kč. Všem, kdo se na tomto výsledku podíleli, za to patří velký dík.

Podívejme se na složení příjmové stránky. Odmyslíme-li hospodářskou činnost, která v našem sboru představuje zanedbatelný přínos, sborové výnosy jsou tradičně děleny na salár, sbírky a dary. Co tím je přesně míněno, rozebereme v příštím pokračování tohoto seriálu. Nyní jen připomeňme, že salár je určen na pokrytí finančních potřeb sboru včetně povinných odvodů. Tomu odpovídají i příjmy našeho sboru: salár 1 218 tisíc Kč, sbírky 176 tisíc Kč a dary 208 tisíc Kč.

Neméně zajímavé je i určení neanonymních darů (tj. mimo chrámové sbírky). Největší část představuje opět salár spolu s dalšími příspěvky na potřeby našeho sboru, celkem 1 411 tisíc Kč. Dalších 121 tisíc Kč bylo věnováno potřebám naší církve (např. prostřednictvím Jeronymovy jednoty) a Diakonie. Celých 209 tisíc Kč směřovalo vně církve, hlavně se jednalo o podporu dětí v Kongu a pomoc Ukrajině. Zbývající část darů připadá na anonymní nedělní sbírky, které z větší části byly určeny pro potřeby sboru. Graficky to je znázorněno na prvním koláčovém grafu.

Druhý koláčový graf ukazuje základní strukturu loňských nákladů našeho sboru. Zhruba třetinu činily předepsané odvody, což jsou seniorátní a celocírkevní repartice a personální fond, celkem 471 tisíc korun. Zejména poslední položka se každoročně zvyšuje asi o 75 tisíc Kč.

Rovněž další třetinu představují „mandatorní“ výdaje, bez kterých by fungování sboru nebylo myslitelné. Jsou to nájemné ze sborových prostor a farářského bytu a cena spotřebované energie. Dohromady představují 498 tisíc Kč a v příštích letech to nejspíše bude víc. Teprve poslední třetinu nákladů (407 tisíc Kč) tvoří položky, které jsme ne zcela, ale zčásti mohli ovlivnit. Byl to vlastní provoz sboru a dary, které jsme se rozhodli poskytnout potřebnějším. Členové našeho sboru byli vždy známi svou ochotou pomoci, ať již v rámci církve nebo mimo ni. Věřím, že růst „nezbytných“ nákladů sboru v příštích letech nepovede k přehodnocení této tradice.

Jan Mašek

Ekumenický výlet na Vyšehrad

Po rodinné neděli v Dejvicích 26.3.2023 se odpoledne konala vycházka na Vyšehrad. Pořádal ji náš sbor (obě farářky) spolu s katolíky od sv. Vojtěcha v čele s Janem Kotasem (místním farářem).

Sešli jsme se (bylo nás asi 30 včetně dětí a pejska) před sv. Vojtěchem v Kolejní ulici. Vydali jsme se na stanici metra Dejvická a popojeli jsme metrem na stanici Malostranská. Šli jsme se podívat k Vltavě, kde jsme se fotili a dále přes Kampu (okolo nejužší uličky, kde jsou semafore a může se jít jen jedním směrem, když máte zelenou) k mostu Legií. Přešli jsme po mostě k Národnímu divadlu a dále jsme jeli tramvají č. 17 na Výtoň. Odtud jsme se vydali do kopce na Vyšehrad.

Před bazilikou Petra a Pavla na nás čekali další účastníci výletu. Zrovna začalo pršet. Byli jsme na prohlídce baziliky, kde nám něco z historie řekl kněz Michal Němeček. Pak jsme se šli ohřát na faru, kde jsme se mohli občerstvit čajem nebo kávou (kterou vařila M. Trgalová a J. Kotas) a donesenými sušenkami nebo sladkým pečivem.

Ekuména v praxi: katolický kněz a evangelická farářka připravují občerstvení pro výletníky

Počasí se už neumoudřilo, tak někteří odešli. Větší zbytek se však ještě zapojil do hry, kterou připravila Martina Študentová. Rozdělili jsme se na dvě družstva a každé družstvo dostalo na lístečku jména slavných osobností, jejichž hroby jsme měli najít na slavném

vyšehradském hřbitově včetně Slavína. Hroby jsme měli vyfotit. Dále jsme měli najít i nějaké hroby básníků, malířů, skladatelů či architektů. Já jsem chodila pod deštníkem s Luckou Královou. Některé hroby jsme našly, některé nám pomohly najít spolusestry od katolíků.

Po hře jsme byli už dost zmrzlí, tak jsme se rozloučili a každý spěchal na nějaký dopravní prostředek.

Ivana Hellerová

Vyjíždka konfirmandů do Mnichova Hradiště

V pátek 31.3.2023 v 16:30 jsme odjízďeli dvěma auty z Dejvic do Mnichova Hradiště. Sešlo se nás šest dětí ze sborů v Dejvicích a Střešovicích. Jely s námi sestry farářky Magda a Saša. Kromě toho s námi jel pes, kterého Saša vychovává, aby se z něho stal slepecký pomocný pes. V Mnichově Hradišti jsme se ubytovali v klášteře, kde jsme si také vařili. Celá akce trvala od pátku do neděle. V pátek jsme si vybalili a šli jsme se najíst. Večer jsme se koukali na film Jesus Christ Superstar. Po skončení promítání jsme si povídali o tom, co v nás ten film vzbuzoval. Povídání jsme skončili dost pozdě večer, a tak jsme šli hned spát. V sobotu jsme si povídali o Velikonocích, co se vlastně o Velikonocích stalo a co pro nás znamenají. Po obědě jsme navštívili na festival Jeden svět, který zrovna probíhal v Mnichově Hradišti. Na festivalu jsme šli do kina na film o tom, jak jsou mladí lidé nezaměstnaní a o tom, jak umělá inteligence může nahradit spoustu lidské práce. To nemusí vždy být pro všechny pozitivní. V neděli jsme se po snídani zabalili a vyrazili na procházku do lesa. Cestou jsme se naobědvali a pak jsme už mířili k autům, abychom se vydali domů.

Díky Magdě a Saše, že celý výlet zorganizovaly a že nám věnovaly svůj čas.

Doufám, že brzy bude další takový výlet!

Vincent Holub

Přespávání dětí ve Střešovicích

Poslední únorovou sobotu přespávaly dejvické a střešovické děti ve střešovickém sboru. Tématem byl Jákobův život, trochu přenesený do, dejme tomu, současnosti. Poté, co dětské týmy chytře vyměnily se svými vousatými a vlasatými divouskými bratry Ezauly bezcenný předmět za cennou vstupenku na večírek, se děti octly v nebezpečí. Ezaulovi totiž došlo, že jej napálily, a tak je musela jejich matka Rebeka schovat ve střešovických sklepích, odkud se děti měly prostřednictvím řady rebusů dostat až k účinnému způsobu, jak odehnat rozezleného bratra, tedy k zazpívání hrůzostrašné písně č. 100 ze zpěvníku Svítá. Hra měla dále ještě pokračovat podle Jákobova příběhu, ale dejvicko-střešovická mládež zjevně špatně odhadla věk dětí, a tak se logaritmické příklady, které se, pravda, mohly řešit bez použití znalosti logaritmů, nesetkaly s pochopením, stejně tak, jako jiné hádanky a otázky. Času tedy nakonec nebylo. Potom už příběh pokračoval tedy jen svým čtením a vrtošivým Lábanem – Jabbou Huttem* vynuceným opakovaným čištěním zubů.

Celou akci organizovala Ráchel Ridzoňová, nyní Šmídová, Ema Pospíšilová, Johanka Vejnarová a další, včetně již zmíněné dejvicko-střešovické mládeže.

Šimon Härtel

*tyranský vládce z filmové série Hvězdné války

Devadesátiny bratra Vondry

Milý bratr Vondra oslavil nedávno devadesátiny.

Po bohoslužbách nás při kávě pohostil výborným pečivem. Velkým překvapením pro všechny bylo, když jsme se dověděli, že všechno, sladké i slané, ve výborné kvalitě a množství, sám upekl... Požádali jsme ho o recepty, tady jsou.

Bratře Vondro děkujeme!

Jana Jasná

Půlměsíčky. 20 dkg cukru, 20 dkg másla, 20 dkg strouhané čokolády, 20 dkg hladké mouky, 5 vajec. 20 – 25 minut třít v robotu, nalít a rozetřít na vymazaný a vysypaný plech. Trouba 200°C, 10 – 12 minut. Poleva 30 – 40 dkg moučkového cukru, citronová šťáva, rum, vlažná voda.

Oříškové řezy. Těsto 43 dkg polohrubé mouky + ½ prášku do pečiva, 28 dkg změkklého tuku (Hera, Zlatá Haná, máslo), 14 dkg cukru, 4 žloutky. Zpracované těsto dáme upéct na vymazaný a moukou vysypaný plech. Po slabším upečení (10 minut) vyjmeme z trouby a jemně potřeme rybízovou zavařeninou a navrch rozetřeme sníh. Dáme dopéct (10 minut, 200°C). Sníh: 4 bílky od začátku šleháme s 25 dkg cukru, do ušlehaného lehce vmícháme 15 dkg hrubě mletých ořechů.

Slané sýrové. 30 dkg hladké mouky, 30 dkg strouhaného sýra – ementál, 25 dkg tuku – Hera, 1 kávová lžička soli, ½ prášku do pečiva, 1 žloutek. Zpracovat těsto, vyválet 0,5 cm silnou placku, radýlkem vykrájet tyčinky (případně vánoční vykrajovátko), dát na namaštěný plech, potřít vajíčkem (ozdobit mandlemi nebo ořechy), péct 200 °C 20 – 25 minut.

Jak žijeme: bratr Jaromír Matouš

Bratr Matouš oslavil v březnu osmdesáté narozeniny a při té příležitosti jsme se domluvili na rozhovoru. Když jsem se za ním vypravila, netušila jsem, co mě čeká. Obvykle zvládám rozhovor tak za dvě hodiny. Tentokrát jsem přišla o desáté hodině dopoledne, odcházela jsem před třetí hodinou odpolední a měla jsem pocit, že mi toho ještě hodně neřekl. Hned ve dveřích mě přivítala krásná fena zlatého retrívra jménem Jessie a přinesla mi v tlamě bačkory. Rozhovor mohl začít.

Můžete prosím na úvod říct, odkdy chodíte do dejvického sboru?

Křtěn jsem byl u Klimenta. Do dejvického sboru chodím od mala. Chodil jsem s maminkou a starším bratrem. Ve sboru byl skautský oddíl vedený studentem, později farářem, J. Pumrem, do kterého chodil starší bratr a někdy mne bral s sebou na výlety. Jediný, kdo chodí do sboru a byl se mnou konfirmován, je Miloš Calda. Pamatuji si ještě na pana faráře Čapka a Krejčího, pan farář Henych se v roce 1976 loučil s tatínkem a pan farář Hudec se v roce 1998 loučil s maminkou. Po roce 1977 jsem do sboru chodil zřídka, většinou jen na svátky, protože jsem víkendy trávil s rodinou v Sedlčanech.

Řekněte nám něco o Vašich předcích?

Dědeček Čeněk Matouš pocházel z rodiny truhlářského dělníka a byl nejstarší ze šesti dětí. Studoval reálku v Kolíně nad Labem

a učitelský ústav v Kutné Hoře. Po zřízení veřejné české obecní školy v Liberci byl jmenován podučitelem a později řídicím učitelem a správcem České školy pokračovací a učil tam až do odchodu do důchodu. Kromě toho byl aktivní v České besedě, středisku kulturního a společenského života české menšiny v Liberci, později se tam stal i jeho předsedou a po vzniku republiky byl prvním zástupcem Čechů v městské radě. Za zásluhy o české školství a češtví v Liberci byla po něm pojmenována jedna z libereckých ulic – Matoušova.

S babičkou Annou, roz. Fuksovou, která vedla domácnost svému bratrovi, také učiteli, se seznámil v roce 1888. Babička byla z deseti dětí, část jich odešla do USA. V dubnu 1890 uzavřel dědeček s babičkou sňatek v chrámu Páně v Libenicích. Babička pocházela ze staré evangelické rodiny. Historie této rodiny obráží všechny tragédie, odhodlanost a pevnost ve víře českých evangelíků po Bílé hoře. Fuksovi, původně Liškovi, pocházeli z okolí Čáslavi a kolem roku 1710 museli odejít do exilu. Žili v Žitavě a Ochranově a tam přišli ke jménu Fuksovi. Do Čech se vrátili až v době po vydání tolerančního patentu císaře Josefa II.

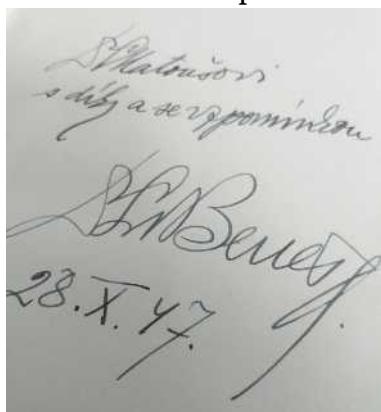
Jaké byly další osudy Vaší rodiny?

Liberec se stal domovem dědečka a babičky. Tam se v roce 1899 narodil i můj táta Bohuslav. Měl ještě dva starší bratry. Dědeček kladl velký důraz na vzdělání, především na jazyky, posílal své syny na handl do Lausanne, aby se naučili francouzsky. Němčina byla jako jejich druhý mateřský jazyk – Liberec byl převážně německý a studovali také na německém klasickém gymnáziu. Táta ukončil v roce 1917 gymnázium předčasnou, tzv. vojenskou maturitou. Byl odveden a poslán do Vídně, později do Maďarska na vojenskou školu a po jejím absolvování byl poslán na albánskou frontu, kde byl

velitelem části pobřežní baterie. Při odsunu utekl a byl v nepřítomnosti odsouzen za zběhnutí. Domů se dostal až v listopadu 1918.

Dědeček si přál, aby všichni synové vystudovali techniku. Nejstarší Jaromír vystudoval ČVUT, ve stavařské veřejnosti byl váženým odborníkem, zasloužil se i o stavbu Živnobanky. Druhý Vladimír vystudoval strojní fakultu a pokračoval jako hlavní konstruktér a později ředitel Škodovky a výrazně se zapsal do její historie.

Táta začal studovat chemii, moc ho ale nebavila, po roce a půl odešel na Filozofickou fakultu UK, kde vystudoval historii a v roce 1925 byl promován na doktora filozofie. Současně absolvoval s výborným prospěchem Státní archivní školu. Zájem o archivnictví ho přivedl do Archivu země České, později nastoupil jako úředník Ministerstva zahraničních věcí na místo předsedy Československé kulturně-historické komise ve Vídni, kde se významně podílel na organizaci archivní a spisové rozlučky s Rakouskem. Po skončení v archivu Ministerstva zahraničních věcí a Ministerstva vnitra začal v roce 1946 vykonávat funkci přednosta archivu Kanceláře prezidenta republiky a v červnu 1948 byl jmenován ministerským radou. Byl v každodenním kontaktu s prezidentem Edvardem Benešem a jejich pracovní vztah přerostl v osobní přátelství. Po abdikaci prezidenta Beneše byl archiv uložen v Lánech a táta, jako jeho správce, nepodlehł tlaku státní bezpečnosti a odmítl ho vydat do rukou komunistům. Poté už v Kanceláři prezidenta republiky nebylo pro něj místo. Byl pronásledován a ve vykonstruovaném procesu byl v roce 1954 odsouzen pro zločin velezrady na osm let vězení. V roce 1959 byl podmíněčně propuštěn a v r. 1963 odešel do důchodu.

Platnost
s daty a se vzpomínkou
E. Beneš
28.X.47

Tím, že táta byl správcem osobního archivu prezidenta republiky, dostával se s E. Benešem do častého styku. Jezdili jsme za ním a jeho paní Hanou i do Sezimova Ústí. Měl jsem tak možnost je osobně poznat. Za paní Hanou Benešovou jsme jezdili každý rok až do její smrti v roce 1974.

Maminka pocházela z Vysokého Chlumce, měla tři starší sestry. Bohužel jim velice brzy zemřel tatínek. Hospodářství zůstalo nevlastnímu bratrovi z tatínkova prvního manželství, a tak se s maminkou, mou babičkou, odstěhovaly do Prahy. S tátou se maminka poznala díky své sestře, která pracovala v Archivu. Maminka spolu s další sestrou, tetou Ančou, pracovala v Městské knihovně. Teta se za války zapojila do odboje, byla zatčena a uvězněna v koncentračním táboře v Ravensbrücku, kde se spřátelila s mnoha vězeňkyněmi, se kterými si vzájemně pomáhaly. Byla tam také s Miladou Horákovou, s níž úzce spolupracovala i po válce. Aby unikla svému zatčení, pomocí norských přátel emigrovala v červnu 1948 do Norska, kde vydatně pomáhala československým emigrantům.

Maminka neměla po zatčení táty lehký život, přesto se snažila, abychom nestrádali – chodila s námi do divadla, na koncerty. I po návratu táty z vězení nebyla finanční situace rodiny dobrá – táta měl jako nepřítel státu snížený důchod na 250 korun. Bratr byl sice již ženatý a i díky své ženě mohl studovat, rodiče tak byli odkázáni především na mne.

Kudy se ubíraly životy Vás a Vašeho bratra?

Můj bratr chtěl jít studovat medicínu, nebylo mu to povoleno s tím, že nejdřív musí poznat dělnickou třídu. Šel tedy pracovat do Akumulátorky v Ruzyni, později pracoval jako laborant na Poliklinice na Karlově náměstí a teprve v r. 1963 mu bylo povoleno studovat medicínu. V tom samém roce se i oženil. Po absolvování LF UK si vybral obor biochemie. Později se stal přednostou Ústavu biochemie a experimentální onkologie 1. LF UK.

Jako čtyřletý jsem začal chodit do francouzské mateřské školy. Do první třídy jsem šel v roce 1949. Nejprve šest týdnů v Mladé Boleslavi u strýce, protože máma byla v lázních v Jáchymově, kde vypukl tyfus a ona se nemohla dostat domů. Po návratu mámy jsem se vrátil do Prahy do ZŠ na nám. Svobody, později do ZŠ na Evropské. Po ukončení osmé třídy mi zamítli další studium a přeřadili mě do pracovního referátu – doly, hutě, Kladno. Hledali jsme tedy jiné vhodnější místo. V květnu 1957 jsem se díky slušným lidem mohl přihlásit v Orbisu. Udělal jsem přijímací zkoušky a byl jsem přijat na

základě výborných výsledků na obor reprodukční grafik. Po prvním roce jsem byl vyhlášen nejlepším učněm učiliště. Od druhého ročníku byly tzv. cyklické termíny – 3 měsíce se učilo, 3 měsíce práce v tiskárně. Když jsem chtěl jít studovat dál, komunistický ředitel má studia odkládal na později a nepodpořil mě.

Využil jsem tehdy možnosti udělat při práci za dva roky maturitu. Přihlásil jsem se na akademické gymnázium, udělal jsem zkoušky, ukončil devátou a půlku desáté třídy, ale bohužel v dalším roce byl zde tento způsob studia zrušen.

Na podzim v r. 1962 jsem narukoval do Litoměřic jako politicky nespolehlivý k ženistům. Ve druhém roce vojny jsme na Slovensku na Dukle odminovávali prostor 150 ha.

Co následovalo po základní vojenské službě?

Po vojně jsem se vrátil do tiskárny a zažádal si o další studium. Ředitel byl proti, nechtěl mi poskytnout studijní volno. V roce 1965 jsem začal dálkově studovat bez nároku na úlevy na Vyšší průmyslové škole grafické. Po prvním roce vynikajících výsledků mi v tiskárně povolili i studijní volno.

V roce 1970 jsem úspěšně obhájil závěrečnou práci Nová technologie při hlubotisku. V tomto oboru byla nástavba jediné v zahraničí. Studovat v zahraničí tehdy mohly jen děti soudruhů. Pracoval jsem tedy manuálně až do roku 1990. Byl jsem sice kádrová rezerva, práci jsem však vykonávat nemohl, protože jsem odmítl vstoupit do KSČ.

Co bylo po roce 1989?

V roce 1992 proběhla restituce tiskárny rodině Neubertů a na jaře v r. 1993 jsem byl jmenován rozhodnutím valné hromady komanditní společnosti ředitelem tiskárny. Ta mimo vlastní polygrafickou výrobu ještě měla knižní vydavatelství. Díky znalosti němčiny a částečně angličtiny jsem navázal výborné vztahy se zahraničními partnery, kterým jsem často pomáhal při řešení různých projektů.

Restituční podíl Neubertů byl 16% a zbytek částky měli do čtyř let zaplatit. Podmínkou byla první splátka, na kterou si vzali úvěr z banky za velmi nevýhodných podmínek. Po dvou letech do procesu vstoupila banka a dosadila si svého generálního ředitele. Já jsem

zůstal jako ředitel tiskárny, pak i výrobní a technický ředitel. V roce 1998 byl generálnímu řediteli podán návrh na konkurz firmy s tím, že funkce tiskárny měla skončit i z důvodu umístění na Smíchově do roku 2000. Pomáhal jsem správci s likvidací a prodejem zařízení.

Souběžně od roku 1996 jsem jako OSVČ začal pracovat pro anglickou certifikační firmu LRQA (Lloyd register quality assurance) a vykonával jsem expertní činnost při certifikaci ISO (mezinárodní organizace pro normalizaci). Později jsem dělal také controlling u firmy Bohemia Print.

Řekněte prosím něco o Vašem rodinném životě

V červnu v roce 1977 jsem se oženil s ženou Janou, která byla učitelkou češtiny a angličtiny v Sedlčanech, kde jsme žili do roku 1980, já jsem do zaměstnání v Praze denně dojížděl. V roce 1978 se nám narodil syn Jan, který vystudoval medicínu, dnes úspěšný gastroenterolog v nemocnici na Vinohradech, učí i mediky na LF UK. S manželkou mají dvě děti, má milovaná vnoučata.

Manželka po roce 1980 přešla do Prahy a začala učit v ZŠ na Červeném vrchu, kde se později stala ředitelkou. Když odcházela do důchodu, měla za sebou 50 let učitelování a z toho 25 let ředitelování fakultní školy. Školství ale neopustila, stále učí, teď i ukrajinské děti, a pracuje na projektu rozvoje školství. Manželka byla v září 2021 jmenovaná čestnou občankou Prahy 6 za zásluhy ve školství.

Čím se nyní bavíte?

Rádi cestujeme, zvláště milujeme Anglii a Toskánsko. V loňském roce jsme absolvovali úžasný zájezd do Jordánska a Izraele. Zabývám se dějinami a historií, zvláště mne zajímá poštovní předznamenková historie. Velkým koníčkem je chalupaření a okrasná zahrada a nemohu nezmínit i člena naší rodiny – vycházky s Jessie.

Mohl byste říct něco závěrem?

Evangelické rodiny si vždy pomáhaly a držely při sobě. Krédo mých předků, kteří dávali důraz na vzdělání, si nesu celým životem: evangelictví a vzdělání.

Děkuji za rozhovor

Zapsala: Naděžda Sleziaková

Stromu zbývá aspoň naděje, že i když podřát, začne rašit znovu
a že jeho výhonky růst nepřestanou, byť odumřel jeho kořen v zemi
a na prach ztrouchnivěl jeho pařez.
Jak ucítí vodu, pučí znovu, rozvětví se jako mladý stromek.

Job 14, 7-9

Ekologická sekce České křesťanské akademie
ve spolupráci se spolkem Nad Drahaňským údolím,
OS na ochranu památek v Dolních Chabrech
a s městskou částí Praha-Suchdol

**Vás srdečně zvou
na již šestnáctou**

Ekumenickou bohoslužbu za krajinu

v sobotu

27. května 2023 ve 14 hodin
na levém břehu Vltavy,
na zahradě
na Sedleckých skalách

Pouť na bohoslužbu

začíná u kostela Stětí sv. Jana Křtitele

v Dolních Chabrech v 10 hodin a pokračuje
pěšky krajinou se zastávkami.

Prohlídka kostela možná již od **9.30 hodin**.

Při bohoslužbě ve 14 hodin

kázáním poslouží **Mikuláš Vymětal** z Českobratrské
církve evangelické, v níž působí jako celocírkevní farář pro
humanitární aktivity, menšiny a lidi sociálně vyloučené.
Účast přislíbili duchovní z dalších církví.

Po bohoslužbě (cca 14.45)

besedu na téma **Návraty do opuštěných krajín** uvede
Tomáš Zděblo, který se zabývá praktickou ochranou
přírody a péčí o krajinu. Je soukromým zemědělcem,
chovatelem ovcí, zakladatelem a předsedou ochrannářského
spolku Jestřábník. Snaží se, v rámci možností a limitů
daných člověkem, vrátit krajině mezi Roztokami, Únětčemi
a Suchdolem alespoň trochu z její dávné krásy a zdraví.

Bohoslužba se koná jako obvykle na zahradě na Sedleckých skalách
(GPS 50°08'22.1"N 14°23'32.4"E) nedaleko žluté značené cesty
ze Suchdola do Roztok. • Pohodlně po rovině (cca 15-20 minut chůze)
je místo dosažitelné ze zastávek MHD v Praze-Suchdole (Budovec 147,
Kamýčká 107, 147). • Je možné také strmě vystoupat od železniční
zastávky Praha-Sedlec nebo od přívozu v Sedlci.
Více na www.drahan.chabry.cz
nebo facebook.com/EkologickaSekceCKA

X-cátníci a Radost

Gal 5:22: „Ovoce pak Ducha jestiž: Láska, RADOST, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost“.

X-cátníci aneb skupina třicátníků a starších -cátníků libovolného věku hovořila o Radosti na své schůzce (jako vždy ve sboru v Dejvicích 2. úterý v měsíci od 19 hodin). Předkládáme vám naše myšlenky a otázky k zamyšlení či inspiraci.

Výzva k radosti je jednou z ústředních výzev pro každého křesťana. V Bibli se vyskytuje mnohokrát. V řeckém prostředí se radostí lidé častují při pozdravu („Chairete“), tak jako u nás zdravím („Zdravím vás“, „Posílám pozdrav“).

Radostí je umět přijímat. Radostí je umět dávat. Radostí je čiré bytí, takové, které se nedá pochopit rozumem, (snad) dané Bohem, takové, které pochopíme zpětně skrz cestu smutkem, bolestí, ztrátou, beznadějí, soucítěním a láskou.

Radost a vděčnost, vděčnost a radost - jedno podmiňuje druhé.

Nelze se radovat na povel, ale lze si radost "pěstovat" (mít dobré plány, i pro sebe).

Prekvapilo mne, že někdo nenachází vnitřně důvody k radosti, ač se nám všem jeví být plný energie a radosti.

Měli by být křesťané "vlajkonoši" radosti?

„Toto jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a aby vaše radost byla naplněna.“ Jan 15,11

Radost by rádi prožívali všichni lidé. Mnozí vydávají mnoho peněz a kupují si za to povrchní radost.

Pán Ježíš má se svými vykoupenými na mysli něco mnohem lepšího. On je ten jediný, kdo může dát nepomíjející radost. Živý vztah k Bohu dává bohatou radost srdce. Tato radost není závislá na vnějších okolnostech života. Těžkosti života mohou vzít vnější veselost, ale ne hlubokou radost srdce.

Raduji se ze vztahů, krásy přírody, vydařené práce. Bůh dává nepomíjející radost, a spousta běžných maličkostí pak přináší ostatní drobné každodenní radosti.

Jsou každodenní radůstky – ze setkání, z jídla, ze záblesku poznání...

Radost není totožná s klidem, estetickým vjemem (krásy),

spokojeností, ale souvisí s nimi.

Mám radost, když vidím, že někdo má radost, a tím více, když jsem mu ji udělala já.

"Radovat se v Pánu vždycky" mi dělá trochu potíže – výzva k radování nesouzní vždy s mým rozpoložením.

Radost spojená s humorem, se zábavou.

Radost je dar Ducha sv. Když mám z něčeho radost, tak jsem veselá a spokojená. Radost mohu mít z druhých nebo také ze sebe. Když někdo vyzařuje radost, tak je to velmi příjemné pro okolí.

Radost je úzce spojena se zpěvem a hudbou a dále s vděčností. Vděčnost je základem zbožnosti. Když člověk prožije údiv nad tím, co všechno z Boží milosti dostává, děkuje Bohu, je vděčný, raduje se.

Neumím se jen tak radovat, když je okolo hodně neradostných věcí a bolestí. Stále se musím učit, aby ze mne lidé pociťovali radost.

Podle apoštola Pavla patří radost ke křesťanské víře. (Fil. 4,4 - "Radujte se v Pánu vždycky, opět pravím, radujte se.") Jak se můžeme radovat vždycky? I ve chvílích smutku... Pavel chce říct, že se stále můžeme radovat z Boží lásky, která nám byla zjevena v Ježíši Kristu.

Je dobré si dávat pozor na to, co nám může radost brát / kazit:

- hledání a vytváření problémů tam, kde nejsou
- (zveličování, malování černých scénářů)
- nevyřešené mezilidské vztahy, i nevyřešený vztah sám k sobě (nespokojenost se sebou). Zůstávání v hněvu a neodpuštění. Když se bereme příliš vážně.
- necitlivé zacházení se sebou i s druhými
- když nejsme vděční - bereme vše dobré jako samozřejmost

Pokud se nestaráme o naše vnitřní nastavení radosti, přestaneme mít kapacitu a schopnost radost vnímat a prožívat. Radost je tedy nutné trénovat, jinak hrozí nebezpečí, že bude atrofovat, podobně jako svaly, které se neprocvičují.

Radost prožívám:

- ve vztahu k Bohu – radost z ujištění o Boží lásce ke každému včetně mně a z naděje, kterou představuje Kristus pro každou životní chvíli radostnou i tu nejtěžší; radost z daru života, svobody, možností, krásy stvoření ,...

- ve vztahu k bližním – radost z blízkosti a toho, když vidím, že druzí mají radost (rodina, přátelé, objevení sama sebe i druhých v rozhovorech), radost (až veselost), kterou provází společný čas, v němž člověk může být zcela uvolněný a v kontaktu i se svým „vnitřním dítětem“)
- k sobě sama – radost z možností, z nalézání životního smyslu, z pokroků nebo úspěchu v osobním rozvoji, radost z pohody, radost spojená s vděčností

Příklad radosti: rodinná "valná hromada" ráno s dětmi, všichni spolu na manželské posteli – tím více vnímaná, že vím, že to nebude tak napořád, až děti odrostou.

Lze si každý den před spaním zapsat "co mi dnes udělalo radost" , ale také lze i bez psaní na to s vděčností při modlitbě před spaním vzpomenout a poděkovat.

„Díky za každé nové ráno, díky za každý nový den...“ protože každý den je dar a příležitost k radosti a vděčnosti.

Přemýšleli a hovořili: Wanda D., Eva J., Martin V., Magda T., Dan M., Dan H. + Ivka H.,
 Marcela Ř.+ Karel Ř.

Překonat strach

Ten jemný, tichý Boží hlas promlouvá k nám všem, kdo žijí na této krásné, ale nevyzpytatelné planetě. Těm, které postihla přírodní katastrofa, Bůh říká: Neboj se. Zemětřesení ani hurikán neseslal Bůh. Ty jsou dílem slepé, bezcitné přírody. Bůh však není ani slepý, ani bezcitný. Asi tě neochrání před zkázou, může však zabránit, aby ses jí nechal zničit. Vichr a déšť mohou rozvrátit dům, nemusí to však znamenat zkázu domova, protože budova ani nábytek domov nevytváření. Domov vytvářejí lidé, které k sobě vážou pouta lásky. Zemětřesení mohou kostely a svatyně obrátit v trosky, nemohou však otrást vírou, jejíž kořeny sahají tak hluboko, kam žádné zemětřesení nedosáhne. Ptáte se: Proč? Bůh však říká: nebudu to vysvětlovat a ani se nebudu snažit ospravedlňovat. Místo odpovědi vám řeknu, co máte dělat. Dám vám všechnu sílu, odvahu a víru, kterou budete potřebovat, abyste mohli novu vybudovat svůj život a jít dál. A to bude zázrak.

*(Harold S. Kushner: Překonat strach. Jak se radovat ze života ve světě plném hrozeb.
 Vydalo nakladatelství Vyšehrad v Praze v roce 2010, vybrala I. Hellerová)*

Kalendář na květen 2023

Bohoslužby 9:30	7.5. VP	A. Jacobea
odkaz na on-line vysílání najdete zde:	14.5. VP	M. Trgalová, rodinné
dejvice.evangelnet.cz/line-vysilani	21.5. VP	A. Jacobea
	28.5. Svatodušní neděle, VP	A. Jacobea
	4.6. VP	E. Härtelová

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQlztI8Ik-Fw

Konfirmandi (11+)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, termíny: 19.5., 23.6.)
Děti (5 - 11)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, termíny: 19.5., 23.6.)
Mládež (13+)	čtvrtek v 18:30 – 20:00
Křesťan. služba	neděle 7.5. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtek 4.5. a 18.5. v 9:30 – 11:30
X-cátníci	úterý 9.5. v 19:00, téma: Sebeovládání
Naši pěvci	středa v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	pátek v 9:15 – 10:15
Obcování	bude ohlášeno
Biblická hodina	úterý v 16:00 – 17:00
Klub poznávání	11.5. v 9.30 téma: kaplanství v nemocnici (M. Trgalová)
Staršovstvo	4.5. v 19:00
Ostatní	14.5. prodej koláčů (po bohoslužbách) 14.5. v 18:00 koncert 21.5. v 16:30 koncert Evangswing 25.5. - 27.5. jednání synodu ČCE 2.6. - 4.6. brigáda mládeže a konfirmandů (Křížlice)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 21. 5. 2023.
Číslo vyjde 28. 5. 2023.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103